

upphans af W. och fick baneskottet. Första skottet hade träffat midt i ena bakbenets knä, hvilket befans så sönderslitet af kulan, att endast några senor höllo det tillsammans. Då den fallne började skrika, tog qvigan genast till flykten.

Var det smärta eller var det rädsla, i följd af elgens oförmåga att komma undan, som framtvang hans klagoskri? Att haren skriker mera af rädsla än af smärta, är min tro.*)
I oktober 1889. L.

En helkört elg har, enligt »Jämtlands-Posten», under årets jagttid blifvit skjuten af handlanden O. P. Påle, i Lillherdal, Herjedalen.

Roffoglar och mesar ombord. I bref till tidningen Fyris meddelas följande:

När ångaren Norrbotten en dag fram på hösten detta år, under resa från Luleå till Stockholm, befann sig i öppna sjön på höjden af Sundsvall, infunno sig talrika svärmar af talgmesar, åtföljda af två stycken hökartade, mindre foglar, hvilka oaktadt passagerarnes närvaro, helt lugnt började gripa och uppåta den ena mesen efter den andra. När ångaren hann till Öregrundsgrepen, styrde hela sällskapet mot land.

(Vi skulle snarare tro, att de två roffoglarne varit hökugglor, hvilka genom sin långa stjert ha viss likhet med hök och för ofrigt äro ganska trygga af sig samt dessutom i mesartade foglar ha sin mest omtyckta föda. Red.)

Tjäderhöna på villovägar. Håromdagen kom en tjäderhöna flygande från Norasjön in i staden, der hon följde kyrkan åt, men afvek derifrån och krossade det ena stora fönstret i ett vid allmän gata liggande diversehandels-magasin samt flög in der. När så bodbetjeningen kom in, befans tjäderhönan sittande på en hög porslinstallrikar, och då man försökte nalkas henne tog hon åter till vingarne samt krossade det andra fönstret i samma luft, der hon tagit sin väg in, hvarefter hon tog vägen öfver torget och försvann utåt sjön. Troligt är, att det var ytterlig skrämsel, vållad af någon förföljande roffogel, som föranledde tjäderhönans oförmådde magasinsbesök, just icke välkommet, då rutorna kostade 3—4 kr. stycket.

Nora den 15 november 1889. L.

*) Utan tvifvel är det rädslan, som framkallar harens nödrop, enär han ej skriker då han träffas af skottet, utan då han, sårad, ser sig ur stånd att undkomma hunden eller jägaren. Antagligen var det samma förhållande med ifrågavarande elg. Red.

Påfoglar i höga
tafle landbruksskola
togos år 1885 från
året derpå värpte
ling vid lif. Denna
i det fria och hem
Af dessa finnas tre
väl trots ortens nor

Starar i höga
att ett par obekar
manet Granvik in
jag, att här var
efter all sannolikh
gamla häckplatser
förmodan befans o
kommo stararne o
äter efter endast i
under ett par följ
att stanna är natu
osannolikt, att de
förfärdigade af ny
sig enklare bostä
luft hafva förlänat
inflyttade de läm
I alla hållarne la
ning, så att kol
södern, hvilket i
minstone syntes

Jag vill doc
och att de till
skola finna mång
Haparanda i

Djurriket.
Stuxberg, Hjalr
1889.

I årgången
till detta verk,